

ЗАБЛУДЕЛА ЉУБАВ

Дошла је нечујно, однекуд из тмине, незвана и неочекивана. Љубав његовог живота. Многе су друге биле с њим, пролазиле и нестајале оставивши за собом избледела сећања, а она је увек била ту, по свему посебна, непоновљива. Све друге су биле сличне, очекивале, узимале, тражиле, покушавајући да промене чак и оно што их је привукло код њега али је само она давала и прихватала.

Упознали су се, кад је измакло време одрастања, средњошколски несташлуци препричавали као анегдоте. И војска се чинила тако лепа и безбрижна, налик непрепознатој срећи. У оно доба кад те искуство води и мислиш да си довољно зрео да изнесеш оно што те чека.

Те зимске ноћи, Данило, је седео у читаоници студентског дома, налакћен на сто, задубљен над отвореном књигом. Мук, тишина, каткад се чује листање страница или повремено зашкрипи шестар. Драгутин се већ мешкољио на столици, шарао погледом, пратећи ко улази у читаоницу, добацујући:

– Навратите... навратите у сто једанаест је журка... Чуш сметам!!!... Ене га Раша... Чекајте јадни да се испитамо... Неће наука побјећ’.

„Идем”, устаде Данило, „прешао сам поглавље, треба поранити за предавање”. На седмом спрату, одзвања хармоника и пијана песма. Данило продужи мрачним ходником, спотаче се и опружи ударивши длановима о врата.

– Шта би тебе, црни Данило?... Поломи мачуге – упита га Драгутин, помажући му да се придигне.

– Какве мачуге?

– Ене какве! Ове лењире... дошле неке ђевојке са архитектуре. Ја им велим, ви улазите... а мачуге немој да ми уносите. Лијепо ја тебе говорим, пушти јадан учење... ајд’ да попијеш... домаћа лоза.

Ослоњен на зид, нервозно је отпухивао Данило. „Куд сам се баш пред испит у зло доба ноћи, заде-сио овде”, преиспитивао се носећи се са осећајем кривице. Искапивши лозу, закорачи да изађе. И баш тада, појави се она, заносно омамљујућа, и тај њихов први сусрет, у њему заувек остаде непомућен.

Пробудила га је главобоља, није чуо ни сат ни Драгутина који је лупао на врата, галамећи:

– Не мораш устат’, ја ћу ти оправдат’ предавање... Но утрни тај сат... Бруку си направио, читав спрат се пробудио... Ене де!!! Други пут нави’ да те музика буди.

Пролазила је недеља, није је срео, нити је мислио о њој, заокупљен испитом проводио је време у читаоници.

Брзо су пролазили ноћни сати, пролетали баш као и странице књиге, ишаране танким фломастерима, са маргинама гдегод налик кићанкама укра-

шеним црвеним узвичницима. Прекратке су ноћи уочи испита, као да их невидљива сила убрзава, да би остало нешто недовршено, нешто што увек недостаје – још један дан.

Свитало је, Данило с књигом испод мишке изађе на терасу и ослони се на ограду. Удисао је дубоко хладан и оштар ваздух. Светлуца снег, испод уличних светиљки провејавају ситне пахуље. Креће први трамвај у сусрет новом дану. Рески звук звона, одзвања уснулом белином. Стара зелена тројка, са приколицом и дрвеним вратима, поред којих се ди дремљиви кондуктер. У читаоници више нема никога, неколицина студената, истрча на терасу, грудвају се и смеју.

– Ајде... што си се укипио, Данило – погоди га неко грудвом.

– Бирај страну!!! – узвикнуше.

– Ма пусти га... још једну рунду па идемо код мене на кафу.

Изненада се појави она, исто онако заносна али некако блажа и милија. Зацрвенелих образа, промрзлих руку, Данило, збуњено упита:

– Могу ли с вама на кафу?

Наредне ноћи није могао заспати, превртао се по кревету, смењивале су се лекције у његовим мислима. Сваки час је устајао и нервозно прелиставао књигу. „Шта је ту је, ујутру је испит”, уздахну, „могао сам и боље, све ми се измешало, ништа не знам или ме само нечастиви искушава, приморава да одустанем, не то је само трема, огрнута плаштом таме увлачи се у душу и спутава ме. Потребна ми је